

2. Bráni právo Európskej únie (konkrétne článok 12 ods. 3 smernice 2014/24/EÚ⁽¹⁾ týkajúci sa zadávania „in-house“ v režime obdobnej kontroly vykonávanej spoločne medzi viacerými orgánmi verejnej správy) vnútroštátnej právnej úprave [akú predstavuje článok 4 ods. 1 Testo Unico delle società partecipate (Kodifikované znenie právnych predpisov týkajúcich sa spoločností s verejnou účasťou) — legislatívny dekrét č. 175/2016 -], ktorá je prekážkou toho, aby orgán verejnej správy nadobudol v subjekte, ktorý je vo vlastníctve viacerých verejných orgánov, obchodný podiel (ktorý by danému orgánu zabezpečil kontrolu alebo právo veta), v prípade, že zámerom uvedeného orgánu verejnej správy je v každom prípade získať v budúcnosti postavenie zaručujúce spoločnú kontrolu, čiže možnosť priameho zadávania zákaziek subjektu vo vlastníctve viacerých verejných orgánov?

(¹) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/24/EÚ z 26. februára 2014 o verejnom obstarávaní a o zrušení smernice 2004/18/ES (Ú. v. EÚ L 94, 2014, s. 65).

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Consiglio di Stato (Taliansko) 5. februára 2019 —
Burgo Group SpA/Gestore dei Servizi Energetici SpA — GSE**

(Vec C-92/19)

(2019/C 182/11)

Jazyk konania: taliančina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Consiglio di Stato

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Burgo Group SpA

Žalovaná: Gestore dei Servizi Energetici SpA — GSE

Prejudiciálne otázky

1. Bráni smernica 2004/8/ES⁽¹⁾ (najmä jej článok 12) takému výkladu článkov 3 a 6 legislatívneho dekrétu č. 20/2007, ktorý by umožňoval priznať výhody vyplývajúce z legislatívneho dekrétu č. 79/1999 [najmä výhody podľa článku 11 tohto dekrétu, ktoré sú predmetom rozhodnutia Autorità dell'energia elettrica e del gas (Úrad pre elektrickú energiu a plyn — pre reguláciu sieťových odvetví, Taliansko) č. 42/02 z 19. marca 2002, t. j. rozhodnutia prijatého v rámci vykonania uvedeného ustanovenia článku 11] aj v prospech kogeneračných zariadení, ktoré nie sú vysokoúčinné, a to aj po 31. decembri 2010?
2. Bráni článok 107 ZFEÚ výkladu článkov 3 a 6 legislatívneho dekrétu č. 20/2007 v zmysle uvedenom v bode a), v rozsahu, v akom by tieto ustanovenia v súlade s uvedeným výkladom mohli predstavovať „štátnu pomoc“ a byť preto v rozpore so zásadou voľnej hospodárskej súťaže?

3. Naopak, než sa uvádza v bodoch 1 a 2 a so zreteľom na to, čo výslovne uvádza odvolateľka, zodpovedá zásadám rovnosti a zákazu diskriminácie podľa práva Únie taká vnútroštátna právna úprava, ktorá by umožňovala zachovať až do 31. decembra 2015 podporné programy v prospech zariadení, ktoré nie sú zariadeniami VÚK, pričom k takémuto záveru môže viesť výklad talianskeho vnútroštátneho práva, konkrétne článku 25 ods. 11 písm. c) bodu 1 legislatívneho dekrétu č. 28 z 3. marca 2011, ktorým sa zrušujú ustanovenia, na ktoré odkazuje článok 11 legislatívneho dekrétu 79/1999, a to s účinnosťou od 1. januára 2016, t. j. termínu, ktorý sa (v dôsledku článku 10 ods. 15 legislatívneho dekrétu č. 102 zo 4. júla 2014) zmenil na 19. júl 2014?

(¹) Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/8/ES z 11. februára 2004 o podpore kogenerácie založenej na dopyte po využiteľnom teple na vnútornom trhu s energiou, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 92/42/EHS (Ú. v. EÚ L 52, 2004, s. 50; Mim. vyd. 12/003, s. 3).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Corte suprema di cassazione (Taliansko) 6. februára 2019 — San Domenico Vetraria SpA/Agenzia delle Entrate

(Vec C-94/19)

(2019/C 182/12)

Jazyk konania: taliančina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Corte suprema di cassazione

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Navrhovateľka: San Domenico Vetraria SpA

Odporca: Agenzia delle Entrate

Prejudiciálne otázky

Majú sa články 2 a 6 šiestej smernice Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 (¹) a tiež zásada daňovej neutrality vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej právnej úprave, na základe ktorej požičiavanie alebo dočasné pridelenie zamestnancov materskej spoločnosti, za ktorých dcérska spoločnosť platí iba náhradu príslušných nákladov na dočasné pridelenie, nepredstavujú transakcie významné na účely dane z pridanej hodnoty?

(¹) Šiesta smernica Rady zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu — spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, 1977, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23).